

GREYHOUNDS IN DE KUNST EXTRA

STOF TOT NADENKEN

Kunstenaar Sara Vrugt maakt monumentale borduurinstallaties. In het voorjaar van 2014 werkte Sara in het kerkatelier van de Oude Kerk samen met buurtbewoners, voorbijgangers, toeristen en prostituees aan een installatie met de 118 kerkstoelen van de Oude Kerk. Haar ambitie was niet alleen om samen een werk te maken, maar om tegelijkertijd een actueel onderwerp bespreekbaar en zichtbaar te maken.

Aan de hand van verhalen over (de buurt van) de Oude Kerk in Amsterdam, die in december en januari verzameld werden, heeft stadsdichter Anna Enquist een gedicht geschreven van precies 118 woorden lang. Elk woord is verwerkt in de bekleding voor één van de stoelen, die daarmee een uniek karakter krijgen. In de maanden april en mei werkte Sara met een groep doorgewinterde borduurders aan het handmatig aanbrengen van details op elke stoel.

Ontwerpen

De oude bekleding van de stoelen werd vervangen door een nieuwe stof. Het dessin daarvoor is ontworpen op basis van het houten gewelf van de Oude Kerk. Sara Vrugt nam foto's van het gewelf, knipte die in stukjes en maakte met de snippers 118 collages, voor elke stoelzitting één. Elke collage kwam tot stand op basis van een van de verzamelde verhalen: mythes, anekdotes

en persoonlijke verhalen die aan de Oude Kerk, de Wallen of stad verbonden zijn. In elke zitting is ook één woord verwerkt uit het gedicht dat stadsdichter Anna Enquist voor de stoelen schreef. De ontwerpen zijn vervolgens industrieel geweven tot de nieuwe bekledingen en werden er met de hand details op aangebracht.

De stoel van Diz

Korte tijd nadat Diz in december vorig jaar was overleden, werd ook ik door Sara Vrugt benaderd of ik een verhaal wilde schrijven over Diz met betrekking tot de Oude Kerk en Amsterdam. Mijn verhaal, welke ook in de maart editie (Nr. 204) van 'The Grey Times' te lezen was, werd vervolgens uitgekozen ter inspiratie voor één van de 118 nieuw te vervaardigen stoelzittingen voor de Oude Kerk en kreeg het prachtige woord 'FLANKEN' mee.

^ Foto Stella Veldkamp, 'Gezien iedereen druk aan het borduren was, snel foto's genomen van 'Diz' haar setting, prachtig grafisch vormgegeven in een hart!', mei 2014

De stoeladoptie

er nog een persoonlijk detail aan 'FLANKEN' toegevoegd werd, namelijk het in zwart glanzend garen geborduurde silhouete van mijn ooit rennende Diz.

Anders dan veel eerdere werken die Sara Vrugt met de gemeenschap maakte had dit project een blijvend resultaat. Zo krijgt iedereen de kans het te zien en te gebruiken. Zowel kerkgangers, die waarschijnlijk elke week op een andere stoel zitten, als deelnemers die langskomen om 'hun' werk te bekijken en aan anderen te tonen.

En zo was er ook de mogelijkheid een stoel te adopteren, iets waar ik samen met mijn ouders niet lang over na hoefde te denken. Na adoptie van Diz haar stoel werd besloten dat

Nederlandse Greyhound Club

Het Eindresultaat

Op 22 juni j.l. was het dan zover! Het borduren was gedaan en alle 118 stoelen stonden fier en wel met hun nieuwe zitting op hun oude plek in de kerk. Dit wel natuurlijk op volgorde van het proza welke stadsdichter van Amsterdam Anna Enquist speciaal voor dit project schreef. (zie foto's onder)

Ook is inmiddels het boek 'Stof tot nadenken' gepubliceerd met hierin een selectie van verhalen, waaronder ook die van mij over Diz. Al met al een bijzonder project waar menigeen nog lang plezier van zal hebben. De foto onder toont het 'Proza voor 118 stoelen' van Anna Enquist, met onder elk woord het nummer van de stoel, zoals bij 'FLANKEN' #74.

Door Anna Enquist, stadsdichter van Amsterdam 2014–2016

Bange vissers bouwen de kapel. Het water
#1 #2 #3 #4 #5
lokt en straft. Gebeden klinken, zingen helpt.
#6 #7 #8 #9 #10 #11
Wie terugkeert dankt de heilige die hen
#12 #13 #14 #15 #16
op zee behoedt. Allengs groeit de bidplaats:
#17 #18 #19 #20 #21
steen, gewelven, mozaïek van graven in
#22 #23 #24 #25 #26 #27
de vloer. Een haven voor de armen, voor
#28 #29 #30 #31 #32
de koude wezen die muntjes plukken tussen
#33 #34 #35 #36 #37
de stenen. Sweelinck speelt op het orgel,
#38 #39 #40 #41
treurzang: *Mein junges Leben hat ein End.*
#42 #43 #44 #45 #46
Troost van een droevig lied. De zon kust
#47 #48 #49 #50 #51 #52
gekleurde ramen en beschijnt vermoede
#53 #54 #55 #56
vrouwen, rustend op hun stoel. De kerk
#57 #58 #59 #60 #61
staat als een groot dier op het plein, gastvrij
#62 #63 #64 #65 #66 #67
en veilig. Zieken en zondaars schurken tegen
#68 #69 #70 #71 #72
haar flanken. De zware klokken roepen
#73 #74 #75 #76 #77
zonder onderscheid, hun galmen geldt ons
#78 #79 #80 #81 #82
allen, arm, zwak of bang. Zwervers, ver-
#83 #84 #85 #86 #87 #88
dwaalden, dralen rond de poort, op zoek
#89 #90 #91 #92
naar zorg of brood. Passanten komen binnen,
#93 #94 #95 #96 #97
stappen schuchter over de grafsteen waar
#98 #99 #100 #101 #102
hun naam op staat. Kaarslicht en koorzang
#103 #104 #105 #106 #107
zijn voor iedereen. Welkom zijn de kinderen
#108 #109 #110 #111 #112
van Nicolaas, ook als zij niets geloven.
#113 #114 #115 #116 #117 #118

Verzamelde verhalen
Collected stories

**Als hij ons zag wist hij dat hij
op tijd op z'n werk was**

**He knew if he saw us that he
would be on time for work**

114

^ Pagina 114 uit 'Stof tot nadenken', met hierop een afbeelding van stoel # 74 'FLANKEN' en een citaat uit mijn verhaal over Diz. Het boek is tweetalig, dit voor de vele internationale bezoekers van de Oude Kerk.

Stella Veldkamp